

Kakkuja ja kuvitelmia.

Koreasti jäi paistamaan kotikaupunki järeälle päin, kun juna puuskukselta lähti köntimään itää kohti. Korea se on Oulu maaliskuussa! Valkeudessaan ja kevättoiveissaan tuntui niin kovin tutunomaiselta.

Palattuani "tänne jonnekin" kysyi ensimmäinen tapaamani oululainen tavanomaisen mitä kuuluu jatkoksi, kun olin ensin esittänyt terveiseni pohjoises:ta ja vakuuttanut kevään pilkistelevän jo Oulussakin, että joko siellä oli potnapekkoja silloilla? Vakuutin, ettei vielä ollut ja etteivät ne olisi kapeilla sillankaiteilla pysyneetkään sellaisessa pyräkässä mikä siellä yleensä vallitsi.

Mikä totuudenmukaisesti oli lausuttu, sillä jaksoi siellä vain tuulla! Tunki sisämaasta tuleva totisesti merenrannalle tulleen.

Hyvänähän se kotikaupunki aina pitää, kun ei yritä olla profeettana. Noin vain on hissukseen. Katselee ja kuuntelee. Samat ne ovat puheet kaikkialla. Tolla saattoi kävijä muuten todeta, ettei Oulussa puhuttu puuta-heinää, niinkuin niin helposti puhutaan pääkaupungissa ja joskus pienemmissäkin kylissä. Oulussa elettiin tosioloissa ja puhuttiin sensijaan — ruuasta!

Erikoisesti jäi muudan pieni pöytäkeskustelu mieleen, sillä vaikka siinä pöydässä ei pahasti muuta ollut tarjolla kuin muutama korppu ja vichyveteen laitettu ja (ellen ihan väärin muista) etukassa paistettu kaakku (mahtoi kait siinä sentään jauhojakin olla), niin nousin pöydästä ylenkyläisenä. Innostui nimittäin naisväki kuvittelemaan, mitä he tekisivät — taisivat sanoa tekevät — sitten, kun taas saa kaikkea.

Yksi uhkasi syödä kermaleivoksia. Toinen suklaata.

Kaiken huippuna kolmas ikäänkuin kuvitelmiensa lumoamana, olisi nähnyt jo kaiken edessään vakuutit, että hän laittaa seitsemän täytekakkuja eikä anna kenelläkään, ei kenellekään! Ja keittää neljä litraa kahvia. Vai oliko se ämpärillistä?

He olivat kaikki nuoria, kuten voi arvata. Vanha rouva ei haaveillut, mutta hymyili. Keski-ikäinen nainen selitti vuorenvarmasti, että kun hän sitten jatkaa kaksi vuotta vielä nykyistä diettiään, niin hänestä tulee upporikas ja hän maksaa kaikki tämän ajan velkansa.

Kaikkien heidän suhtautumiselleen antoi siis lehmansa leikintaju vakavassakin asiassa. Ja sitä kieltämättä tarvitaan. Ja leikki on myös paikallaan, sillä totisesti ei hätä vielä ole tämännäköinen, vaan se on pyö-

reä ja punainen, kuten vanha sanonta kuuluu.

Tässä muistuu myös mieleen parimatkaalla kuulemani leivänpuoleen liittyvää juttua.

Oli nykyaikaisella matkalaisella paketissaan kaksi kakkuja, oli rehuselluloosakakku ja petäjäkakku. Toinen kysyi edellistä, mitä se on. — No se on sitä herrain leipää, kuuluu vastaus. — Entä toinen sitten? Ka, työmiehen leipää!

Kysyimme kertojalta kumpi oli parempaa ja hän puolsi eittämättä työmiehen leipää.

Kertoi sitten kuinka Paavo Ruotsalaiselta kerran kyseltiin, että mistä nään oikein kaiken tiedon ja taidon ja ymmärryksen oli saanut, mökin mies.

— Eipä se mistään niin erikoisesta ole peräisin, vastasi Paavo hyvin verkkaisesti, onpahan vain — petäjänkuoresta.

P a n u.